

IRPF: objecte de desig, objecte de rebuig

Barallar-se pel 15%

El sistema de finançament de les comunitats autònomes continua sense resoldre.

La polèmica actual, amanida pel clima pre-electoral, té el seu origen en la fundació mateixa de l'estat de les autonomies.

D'aquí a pocs dies, previsiblement durant la primera quinzena de febrer, s'ha de tornar a reunir el Consell de Política Fiscal i Financera. De nou, els consellers autonòmics d'Economia i Finances tornaran a discutir amb el govern quina ha de ser la nova fórmula de finançament de les comunitats autònomes. Però no serà una negociació entre representants autonòmics i representants de l'administració central. Tampoc no serà una negociació entre socialistes i populars. No està aquí la clau. Diverses autonomies, com la Balear, la del Principat de Catalunya o la del País Valencià, governades per tres partits diferents tornaran, a reclamar la cessió del 15% de l'IRPF. Hauran de defensar aquesta posició davant altres comunitats autònomes, en alguns casos governades per companys de partit, que rebutgen aquesta cessió. I tindran expectant, no sense comoditat, un govern dividit sobre

la qüestió. El govern, i per extensió el PSOE, o viceversa, no té una actitud unànime respecte al finançament de les comunitats i busca l'equilibri intern entre posicions tan enfrontades com la del president autonòmic extremeny, Juan Carlos Rodríguez Ibarra, guerrista aferrissadament contrari a la cessió d'un tram de l'IRPF, i la del president de la comunitat autònoma de Madrid, Joaquín Leguina, renovador i partidari de la cessió. Aquesta divisió interna, la proximitat de les eleccions i la necessitat d'un consens més que improbable en el Consell de Política Fiscal i Financera, serien les causes immediates de l'actual situació de bloqueig. Però hi ha una causa de fons: la pèrdua del caràcter de bilateralitat de les negociacions entre comunitat autònoma i govern, una bilateralitat que en el cas del Principat de Catalunya havia existit, però que es va perdre en favor d'un Consell, sorgit de la Llei Orgànica

del Finançament de les Comunitats Autònomes (LOFCA), on tot acord ha de ser obligatòriament harmonitzat.

El nou sistema de finançament fa més d'un any que hauria d'haver-se pactat, segons el calendari previst, i ja hauria d'estar en funcionament. Aquest retard ha convertit aquest darrer any en una pugna, en la qual el Principat de Catalunya ha esdevingut la comunitat capdavantera de la reivindicació del 15%, i blanc també dels qui s'hi oposen. Balears també ha fet seva la reivindicació, amb un seguiment clar, pel conseller d'Economia Alexandre Forcades, de les tesis del seu homòleg principatí, Macià Alavedra. El govern valencià, que també reclama la fórmula de la corresponsabilització fiscal, ha situat la seva reivindicació en el marc de la gran família socialista, alineat, en aquesta matèria, amb Leguina i el conjunt de renovadors del PSOE. Davant el bloqueig actual, des de diversos àm-

Carlos Solchaga (esquerra) i Macià Alavedra mantenen posicions distanciades en les negociacions al si del Consell de Política Fiscal i Financera.

RAFA GIL

bits es comencen a buscar alternatives. A Madrid hi ha aturada una petició de reforma de l'Estatut de les Illes, que en el capítol de finançament planteja la necessitat d'un concert econòmic per a les Illes, similar al que tenen les comunitats del País Basc i Navarra.

El Parlament de Catalunya per la seva banda, va aprovar fa poc una moció que ha marcat el camí a seguir des del Principat. Aquesta moció, presentada per ERC i aprovada el 27 de novembre passat, amb el suport de CIU i IC, té dues parts. La primera insta el govern de la Generalitat a "aprofundir en la corresponsabilitat fiscal, i concretament en l'obtenció de la participació d'un 15% de l'IRPF". La segona introdueix una variació qualitativa en el procés: en cas que no prosperés la petició del 15%, insta el govern a "plantejar-se noves possibilitats de millora del sistema de finançament, dins la línia de corresponsabilitat fiscal, sense excloure la tendència a la igualació entre les diverses modalitats vigents a l'estat" —clara referència al concert econòmic—. Altres elements, com l'aprovació en el darrer congrés de CDC d'una ponència d'economia que fixa com a objectiu la cessió del 100% de l'IRPF, o la campanya oberta per ERC demanant el concert econòmic, són indicis clars de la voluntat de forçar una situació blocada.

Per comprendre la situació actual, cal anar fins a la transició, en el moment en què es va negociar l'estructuració de l'estat de les autonomies. El finançament va ser un dels punts clau de les discussions, sobretot en el cas de les comunitats que accedien al règim autòmic per la via de l'article 151 de la Constitució, com era el del Principat. En la discussió de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya a les Corts espanyoles es van enfrontar dues posicions. L'una, la que defensava la part catalana de forma unitària, que proposava que l'estat fos qui recaptés la majoria dels impostos, però reservava a la Generalitat un percentatge fix sobre els ingressos globals estatals, fixats sobre la mitjana de la població catalana respecte al total de l'estat i a la recaptació de l'impost de la renda al Principat sobre el total de l'estat. D'aquesta quantitat caldria restar el cost de la part proporcional que correspongués al Principat en despeses generals de l'estat, i una quota en concepte de solidaritat destinada al Fons de Compensació Interterritorial. L'altra, defensada pel govern espanyol, representat en aquell moment per Fernández Ordóñez, advocava per un finançament

Objecte de desig, objecte de rebuig

Els trets fonamentals del sistema de cessió d'un tram de l'IRPF es poden entendre a través d'un breu joc de preguntes i respostes.

—**Si s'aprovava aquest sistema, ¿qui recaptaria l'IRPF?** El govern central. La diferència fóra que, un cop recaptats els diners, l'estat cediria automàticament a cada autonomia un 15% del que hi hauria recaptat. En el full de la declaració de renda apareixeria un requadre indicant que un 15% del que es recapta va a parar directament a la comunitat autònoma.

—**¿Això, quins avantatges representa?** De dos tipus. Primer, essent la transferència automàtica, les autonomies evitarien força problemes de tresoreria, deguts al retard de l'estat a l'hora de pagar. Segon, aquests diners arribarien de Madrid sense predestinació concreta. Cada autonomia podria fer-los servir com volgués. (Actualment, la Generalitat de Catalunya no pot decidir plenament d'un 70% del seu pressupost, si fa no fa. Amb aquesta fórmula, aquest percentatge es reduiria considerablement).

—**En pessetes, ¿quant és el 15% de l'IRPF?** Poca cosa. A Catalunya representa 114.000 milions de pessetes de més cada any; al País Valencià, 45.000 milions; i a les Illes, uns 10.000 milions. Tres xifres molt modestes, comparades amb el pressupost de cada comunitat. La gestió de l'IRPF no és pas una millora quantitativa, sinó qualitativa (pels motius exposats en la pregunta anterior).

—**L'actitud de les Generalitats valenciana i catalana i del govern balear ¿és la mateixa?** No del tot. Lerma defensa la cessió d'un 15% sobre la base íntegra de l'impost —els ingressos bruts menys els pagaments trimestrals efectuats a Finances i a la Seguretat Social, bàsicament—. Pujol i Canellas insisteixen que la cessió ha de ser sobre la quota líquida: el que recapta Finances en les declaracions anuals de l'impost en cada territori autòmic.

—**¿Per què hi ha autonomies que s'oposen a aquest sistema?** Els motius polítics, els expliquem en el text de l'article. Alguns dels motius tècnics, els explicava amb gran claredat Rodríguez Ibarra en un article publicat a *El País* del 14/10/92. Resum:

a) la cessió del 15% de l'IRPF no és corresponsabilitat fiscal perquè qui recapta continua essent el govern central. Ibarra pensa que l'autèntica corresponsa-

Rodríguez Ibarra denuncia un suposat greuge comparatiu amb el Principat.

EFE

bilitat fóra que cada autonomia imposés un recàrrec a l'IRPF, però alhora diu que ell no ho faria mai.

b) Actualment a Extremadura, diu Ibarra, hi ha molta gent que no declara perquè no arriba al mínim de 1.200.000 pessetes d'ingressos anuals. Com menys recapta una regió, menor és el 15%.

c) En el període 1985-89, compara Ibarra, la recaptació per IRPF a Catalunya va augmentar un 157%, i a Extremadura només un 98%. Aquesta tendència es consolida any rere any. Si el sistema de traspass del 15% s'hagués aplicat al 1985, Catalunya s'hauria endut un 15% sobre un augment del 157%, i Extremadura un 15% del 98%, amb què les diferències regionals haurien augmentat.

d) Ibarra es fa també en l'article algunes preguntes retòriques: ¿On aniria el 15% de la renda de molts latifundistes extremenys que tenen domicili fiscal fora d'Extremadura? ¿On aniria el 15% de la renda de les empreses constructores, Bancs i empreses elèctriques que, obtenint beneficis a tot l'estat, cotitzen on tenen el domicili fiscal? ¿On aniria el 15% de la renda personal dels milers de funcionaris de l'administració central que, pagats per tots els ciutadans de l'estat, cotitzen a Madrid?

P. M / E. V.

basat en el cost dels serveis transferits.

D'aquestes dues posicions sortí el primer acord sobre finançament, que establia dos períodes. En una primera fase, mentre duressin els traspessos de serveis, amb una durada màxima de sis anys, la Generalitat es finançaria amb un percentatge sobre els ingressos de l'estat, determinat pel cost dels serveis transferits. Aquest cost incloïa els costos directes, els indirectes i les despeses d'inversió. Un cop acabada aquesta fase, s'establiria com a definitiu un sistema de finançament com el que defensava la part catalana. Paral·lelament a l'acord, es creà, per mandat estatutari, una Comissió Mixta Estat-Generalitat que havia de pactar el percentatge de participació, tant en el sistema de finançament provisional com en el definitiu. Aquesta comissió té caràcter bilateral i paritari, és a dir, estat i Generalitat negocien directament i cap de les dues parts no pot imposar-se a l'altra.

Però aviat sorgiren les primeres dificultats. L'any 80 es redactà la LOFCA, que representa una limitació de les capacitats financeres de les comunitats autònomes, perquè limita la seva capacitat per a posar impostos propis i obliga a coordinar les finances autonòmiques amb les de l'estat. La concepció de la LOFCA, que segueix les tesis de Fernández Ordóñez, intenta passar de les relacions bilaterals i paritàries, com tenia el Principat, a les relacions multilaterals amb totes les comunitats autònomes. Fruit d'aquesta concepció neix el Consell de Política Fiscal i Financera, tot i que formalment no té el caràcter vinculant que sí que continuen mantenint les comissions mixtes. Independentment de l'evolució legislativa, la primera ensopegada del sistema de finançament provisional es produí quan l'estat optà per finançar només els costos directes dels traspessos, deixant de banda els costos indirectes i les despeses d'inversió. La resta de la inversió s'havia de concentrar en el Fons de Compensació Interterritorial. Llavors la part catalana de la comissió mixta, presidida per Ramón Trias Fargas, establí una negociació, i entre febrer i abril del 1982 arribà a un acord que significava 126.628 milions de pessetes per al 1981. El projecte de llei que confirmava aquest acord fou enviat a les Corts, però el PSOE s'hi oposà. La caiguda

d'UCD i la dissolució de les Corts va impedir que s'aprovés la llei.

L'arribada al poder de Felipe González, no va significar, d'entrada, cap avenç significatiu. L'acord de la comissió Mixta no fou mai aprovat i l'estat finançà estrictament el cost directe dels serveis traspessats. L'any següent, amb Josep M. Cullerell a la presidència de la Comissió Mixta, es pactà una quantitat inferior. Era l'època de Banca Catalana. Va passar a ser de 70 mil milions de pessetes per al 1983.

CAP A UN ACORD DEFINITIU

L'any 1985, un any després que Jordi Pujol tragués per primer cop majoria absoluta a les eleccions autonòmiques, les institucions catalanes amb el Parlament al davant, van plantejar el pas del sistema transitori de finançament al sistema definitiu. No hi va haver resposta fins el 1986, quan qui llavors era sots-secretari d'estat de Finances, Josep Borrell, va demanar a la part catalana que elaborés un sistema de finançament que fos aplicable a totes les autonomies i que alhora no incrementés el dèficit públic. L'esperit de la LOFCA entrà en ple vigor. Per l'acord de finançament de 1986 l'estat posa una capacitat global a disposició de les comunitats autònomes no forals, basada en els seus propis càlculs del cost efectiu dels serveis traspessats, més un percentatge de participació en els ingressos, en

ERC ha editat un vídeo en què demana el concert econòmic per als Països Catalans. G. PUERTOLAS

què entren en joc paràmetres de població, esforç fiscal, nivell de renda, solidaritat... L'acord fou una petita millora, per més que, en entrar en joc totes les autonomies, el caràcter bilateral i paritari de la Comissió Mixta quedava fora de joc.

Aquest acord s'havia de revisar cinc anys després, és a dir al 1991. I la revisió encara continua oberta. Immergides les autonomies en una negociació multilateral en el marc d'un Consell de Política Fiscal i Financera on hi ha interessos difícilment conciliables, ressuscita una vella idea dels socialistes catalans, la coresponsabilitat fiscal, els pares de la qual són Antoni Castells i Josep Borrell. Una idea que, tot i no estar en el programa dels seus partits respectius, el govern de la Generalitat de Catalunya i el govern Balear ara han fet seva. El 91 trascorre entre un estira-i-arrotonsa fins que arriba una reunió clau, la del 20 de gener de 1992.

Aquell dia l'estat i les autonomies arriben finalment a un acord de finançament per al període 1992-1996. El document signat consta de diverses parts. Hi ha acord sobre la coordinació pressupostària entre les autonomies i l'estat, sobre la cessió de nous tributs, sobre l'automatisme de les transferències (és a dir, que els diners no arribin de Madrid amb tant de retard) i sobre altres qüestions. Però el punt neuràlgic del pacte és la creació d'una comissió de treball que

Angel Colom ha exigít a Pujol "un cop de puny damunt la taula".

ARXIU

abans del 30 de juny ha de presentar un informe sobre l'assignació a les autonomies d'un grau de corresponsabilitat fiscal més alt. Macià Alavedra surt visiblement content de la reunió, igual que Antoni Birlanga, conseller valencià d'Economia i Finances, i Alexandre Forcades, el seu homòleg balear. Però Alavedra anuncia que ha donat un "sí condicionat" a l'acord. La Generalitat de Catalunya només aprovarà definitivament l'acord si aquesta corresponsabilitat fiscal es tradueix en la cessió a les comunitats d'un 15% de l'IRPF (vegeu en el requadre l'explicació sobre el significat d'aquesta cessió). Aquest és, segons Alavedra, el compromís no escrit d'Antoni Zabalza i Carlos Solchaga. Un compromís que avui, un any i escaig després, el govern central no ha complert. I res no indica que tingui intenció de complir-lo, almenys abans de les eleccions legislatives de la tardor.

La primera notícia pública de les reticències d'algunes comunitats a aquesta fórmula de corresponsabilitat fiscal es produeix curiosament el mes de juny, just quan la comissió de treball ha de presentar les conclusions del seu estudi. Els dies 11 i 12 de juny, en un seminari sobre "Finances autonòmiques i corresponsabilitat fiscal", organitzat a Sant Jaume de Galícia, el conseller d'Economia d'Extremadura, Ramón Roperó, anuncia que possiblement la seva autonomia votarà contra l'acord de finançament i que fins es planteja de denunciar-lo davant el Tribunal Constitucional. La posició d'Extremadura arrossega algunes altres comunitats pobres, com Andalusia, Castella-la Manxa o Galícia, i aconseguen d'atemorir el govern. El resultat és que el 30 de juny no hi ha acord "per falta de consens". Primer incompliment.

Al mes d'agost, la Unitat del Poble Valencià (UPV) presenta a la premsa un estudi econòmic colpidor: el País Valencià aporta a l'estat 800.000 milions més que no rep. El fet de presentar un estudi d'aquesta mena en ple estiu es degut a la voluntat d'UPV d'incidir en el finançament davant un hipotètic avançament de les eleccions generals. Poc després és Unió Valenciana (UV) qui presenta les xifres, molt coincidents amb les d'UPV. UV anuncia que obrirà una campanya per a exigir un model de finançament igual que el del País Basc i Navarra: el concert econòmic.

Però la guerra oberta comença el 23 de setembre amb unes explosives declara-

Rodríguez Ibarra s'ha enfrontat als socialistes catalans que tenen càrrecs a l'administració de l'estat. A l'esquerra, el ministre d'Obres Públiques, Josep Borrell.

cions del president extremeny, Juan Carlos Rodríguez Ibarra, contra els socialistes catalans pel seu suport a la Generalitat en la demanda de cessió d'un 15% de l'IRPF. El PSC, terriblement incòmode pel comportament del seu company de partit, contesta durament i manifesta la seva confiança que l'acord de finançament es complirà escrupolosament. En depèn, en bona part, la credibilitat dels socialistes catalans com a interlocutors vàlids davant el govern de Madrid. Però el fet és que amb la seva actitud Ibarra desferma una espiral que bloca la situació. No sols enfronta dos blocs de comunitats (les partidàries de la cessió i les contràries), ans fa de la qüestió un cavall de batalla en la pugna interna del PSOE entre guerristes (entre els quals es compta el president extremeny) i renovadors (Solchaga, Narcís Serra, Josep Borrell...). La qüestió adquireix gran complexitat, i el que havia de ser un tema estrictament tècnic es converteix en una arma política de primer ordre. La primera reacció del govern espanyol és de considerar impossible la cessió, ja que s'ha trencat el consens entre les autonomies. La resposta de Pujol (27 de setembre) és contundent: si el govern central no cedeix el 15% de l'IRPF "hi haurà trencadissa". Pujol no ho diu, però és clar que una de les coses que es poden trencar és el previsible pacte post-electoral entre el PSOE i CiU. A mitjan octubre Alfonso Guerra salta a l'arena en suport d'Ibarra i diu que no existeix cap

pacte formal sobre la cessió del 15% de l'IRPF. El PSC continua defensant amb fermesa l'existència d'un acord, però Obiols es veu obligat a fer alguns equilibris, com per exemple el de declarar que és més preocupant que Fraga no vulgui el 15% que no pas l'actitud de Guerra i Ibarra.

El 18 d'octubre marca un altre punt d'inflexió en la polèmica. Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) aprova en el seu Congrés una ponència que reclama la cessió gradual a Catalunya de la totalitat de l'IRPF. Els opositors a la corresponsabilitat fiscal s'aferren a aquesta ponència testimonial per alçar el crit al cel i denunciar la cessió del 15% de l'IRPF com un primer pas en l'estratègia del nacionalisme català cap al trencament de l'essència mateixa de l'estat. La situació obliga Pujol a reiterar que el seu govern només reclama un 15%, i no un 100% de l'impost. Pujol recorda també que una cosa és CDC i una altra el govern de la Generalitat.

En aquest context, la Junta d'Andalusia fa públic un informe afirmant que la cessió de part de l'IRPF "trenca el principi de solidaritat regional" i suggerint per primer cop que s'explori les possibilitats de cedir l'IVA en comptes de l'IRPF. Un informe que rep el suport de l'executiva federal del PSOE i de totes les comunitats governades pels socialistes, excepte la de Madrid i dels socialistes catalans.

La dinàmica creada per l'incompliment dels acords situa la Generalitat de

guerra, Antoni Zabalza, secretari d'estat EFE/ARKIU

Catalunya com a principal defensora de la cessió d'una part de l'impost. Malgrat que hi ha altres comunitats favorables a la corresponsabilitat —entre elles el País Valencià i les Illes—, la fricció política real té com a protagonistes el govern català i les faccions del PSOE i el govern

L'any 1993 arriba amb una novetat significativa: el president Felipe González —que fins llavors s'havia mostrat neutral en funció del seu paper institucional— es manifesta per primer cop. Aprofitant una reunió a Mèrida amb Rodríguez Ibarra, González adverteix les autonomies que cedir l'IRPF pot augmentar les desigualtats. “No estic segur —declara Felipe— que la participació d'un percentatge de l'IRPF sigui corresponsabilitat fiscal”. González va una mica més enllà dues setmanes més tard, i proposa a les autonomies que, si volen corresponsabilitat fiscal, afegixin un recàrrec a l'IRPF. El missatge és clar: qui vulgui més diners, que s'espavili solet. Ibarra ha aconseguit decantar el president del govern. Tot un triomf polític.

Les declaracions de González irriren profundament Pujol. El president català, visiblement indignat —com fa temps que no s'hi veia— parla del significat d'un pacte, del significat de la paraula donada, “i més si aquesta s'ha donat al president de Catalunya”. Pujol exigeix que el govern espanyol compleixi un per un tots els seus compromisos. “Amb la gent del PSOE —diu—, no ens hi entendrem mai”.

L'estat màxim de crispació de Pujol per la marxa de l'assumpte ve acompanyat d'unes delaracions de Raimon Obiols probablement molt significatives. El primer secretari dels socialistes catalans afirma a Valls que el PSC no s'aferra a una fórmula determinada pel que fa a l'acord definitiu del finançament, i que aquest podria diferir de la cessió d'un 15% de l'IRPF. És el primer cop que els socialistes catalans es mostren oberts a altres fórmules que no siguin la pactada el 20 de gener. El suport dels socialistes a la posició del govern català està actualment entre parèntesi. En canvi, la Generalitat valenciana s'ha mantingut ferma. La setmana passada el conseller Birlanga va anunciar que el seu govern insistiria en la cessió de l'impost.

ERC EXIGEIX FERMESA

Davant la situació actual, el secretari general d'Esquerra Republicana de Catalunya, Àngel Colom, ha exigint al president Pujol “un cop de puny damunt la taula” per a desbloquejar la situació. Fa quinze dies el partit independentista va presentar a la premsa un vídeo explicatiu de nou minuts de durada sobre l'espoli fiscal del Principat i els avantatges d'un sistema de concert econòmic per a Catalunya, el País Valencià i les Illes. El vídeo s'emmarca dins la campanya “Cap a la independència. Ara, concert econòmic”. La cinta conté unes imatges iròniques d'unes mans munyint una vaca amb la bandera catalana pintada al lloc intercalades amb primers plans del ministre Solchaga.

ERC ha editat milers d'exemplars de la cinta i les distribueix per tot el país. Paral·lelament a aquesta campanya, Àngel Colom ha fet arribar a Jordi Pujol i a Macià Alavedra un pla per a desbloquejar el finançament de Catalunya, basat a recuperar les negociacions bilaterals estat-Generalitat i a forçar un acord immediat en la corresponsabilitat fiscal.

Si no s'arribés a aquest acord immediat, ERC proposa que Pujol convoqui una cimera institucional catalana per a tractar de la revisió de l'actual sistema en la línia de la resolució del Parlament del 27 de novembre de l'any passat. És a dir, el concert econòmic. La proposta de Colom no havia rebut resposta en el moment de tancar aquesta edició.

**Pere Martí
Eduard Voltas**

El 92, més frases que mai

A l llarg de l'any passat un dels esdeveniments més interessants va ser la batalla dialèctica entre els diversos protagonistes de la tirallonga del finançament.

Àngel Colom (secretari general d'ERC): “Han venut Catalunya per un plat de lleties” (20/1/92).

José M. Chiquillo (vice-secretari general d'UV): “El que proposa Unió Valenciana és un acord econòmic amb l'estat. Es tracta que sigui l'administració valenciana l'encarregada de recaptar i de pagar posteriorment a l'estat els serveis que ens presta” (20/9/92).

J. C. Rodríguez Ibarra (pres. d'Extremadura): “Són els catalans els qui diuen que el govern vol cedir el 15% de l'IRPF a cada comunitat. Això, jo no ho he sentit mai”. (23/9/92).

Josep M. Sala (secretari general d'organització del PSC): “Ibarra és un socialista de qui, com a polítics socialistes, hem d'averonyir-nos” (23/9/92).

Jordi Pujol (pres. de la Generalitat de Catalunya): “No és cap amenaça, ni un ultimàtum. Però si el compromís s'incompleix, hi haurà trencadissa, i els responsables seran ells” (27/9/92).

Abel Caballero (ex-ministre de Transports): “Jo no sé de quin acord parlen. Algú ens hauria de dir qui va fer aquest acord” (29/9/92).

Joan Lerma (pres. de la Generalitat valenciana): “La cessió del 15% de l'IRPF a les comunitats autònomes no significa cap discriminació” (10/10/92).

Alfonso Guerra (ex-vice-president espanyol): “Els qui diuen que hi ha un acord que me l'ensenyin” (11/10/92).

Francisco Peña (secretari d'estat per a les autonomies): “Hi ha partits, i no precisament el meu, que no tenen una posició clara sobre la qüestió” (16/10/92).

Pere Mayor (secretari general d'UPV): “Estem d'acord amb les peticions de Pujol, ja que nosaltres també volem recollir allò nostre i administrar-nos” (26/10/92).

Josep Borrell (ministre d'Obres Públiques): “El més important és que no es trenqui la unitat de gestió dels grans impostos. Ha de continuar havent-hi una sola administració que gestioni l'IVA i l'IRPF”. (11/11/92).

Antoni Castells (membre de l'executiva del PSC): “Amb la cessió de l'IRPF s'evitarien fugides endavant, cap als concerts econòmics” (16/1/93).